

Daniela Hatinová a Eva Krejčová
Ilustrovala Tereza Křemínská

Kouzelné adventní pohádky

24 pohádek pro
vánoční čas

FRAGMENT

Kouzelné adventní pohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Daniela Hatinová, Eva Krejčová
Kouzelné adventní pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kouzelné adventní pohádky

24 pohádek pro vánoční čas

Daniela Hatinová, Eva Krejčová
Ilustrovala Tereza Křemínská

FRAGMENT

Text © Daniela Hatinová, Eva Krejčová, 2024
Illustrations © Tereza Křemínská, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-7015-5
ISBN e-knihy 978-80-253-7025-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-6948-7 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6949-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

1. Kamenní bratři

Polní cestou šla dívka, vlasy zlaté jako klasy. Jmenovala se Eliška. Nožky bosé a botky v ruce, aby si střevíce neochodila. Ve druhé ruce měla uzlíček svázaný z květovaného šátku. Měla jen několik grošů. Zastavila se u kapličky. Poklekla, ruce sepjala jako dvě holubičky, pomodlila se k Panence sedmibolestné a vydala se dál.

Na cestě rozpálené sluncem potkala dobře ustrojeného pána. Pozdravil, seskočil z koně a představil se jako pán z nedalekého hradu. Eliška se mu líbila, tak jí nabídl, že ji vezme s sebou. Dívku napadlo, že by na hradě mohla najít práci

a domov, tak souhlasila. Hradní pán se vyšvihl na koně, posadil ji před sebe a cválal s ní na hrad.

Krajina se zdvihala a mezi nejvyššími skálami se ukrýval hrad. Když dojeli na nádvoří, pán pomohl dívce z koně, uchopil ji za ruku a vedl dlouhými kamennými chodbami. Eliška se udiveně rozhlížela. Všechno tu bylo z kamene.

„Jsem Kamenný princ,“ zaduněl hlas pána hradu v kamenných chodbách. Jeho pohled byl najednou tvrdý a chladný jako ten tajemný hrad. Dívka se zachvěla a zalitovala, že jeho nabídku přijala. Došli do malé komůrky a Eliška sklopila hlavu a posadila se na židli. Studila, byla také z kamene.

„Chybí ti snad něco?“ podivil se princ. „Lidský úsměv? Pošetilost! Zahrady? Než vyrostou růže, píchne tě trnům. Jiní princové mají kovové meče. Já mám nejsilnější zbraň ukrytou ve svém nitru, mám srdce z kamene.“ Hlas a tvář pána se změnil. „Není moci, která by mě oslabil. Ale ty se mi, i když nejsi jako já z kamene, líbíš. Zůstaneš u mě.“

Dívka osaměla.

Kamenný princ často z hradu odjížděl. Osamělá Eliška bloudila tajemnými chodbami. Ve skrytu duše doufala, že najde cestu ven z hradu a podaří se jí uprchnout. Jednou zabloudila do zeleného bludiště. Před sebou spatřila sochu prince v úklonu, jako by se jí chtěl dvořit. Líbila se jí a ráda by zůstala déle, ale musela se vrátit. Po chvíli bloudění našla cestu zpět. Od té doby se sem vracela pokaždé, když princ odjel. Poplakala si a svěřovala se soše se svým trápením. Jednou se socha pohnula a dívka zaslechla slabé zasténání.

Vtom se objevila divoženka. „Sem nikdo nesmí,“ zakrákala jako vrána.

Eliška roztřeseným hlasem odpověděla: „Žiji u Kamenného prince.“

„Cože?“ vyprskla vztekle bosorka. „Ty, obyčejný člověk? Mě si má vzít za ženu!“ Popadla dívku a přivázala ji k soše. „Teď si volej, jak chceš,“ zasmála se a zmizela.

Dívka připoutaná k soše zahřívala studený kámen svým dechem. Najednou se socha pohnula tak mocně, až provaz praskl. Kámen se začal drolit, opadávat a kamenný mladík oživil. Princ se zahleděl Elišce do očí a promluvil:

„Byli jsme dva bratři, měli jsme zámek a žili svorně, dokud nepřiletěla divoženka z blat. Všechno proměnila v kámen. Bratr slíbil, že si ji vezme za ženu, ale mě proměnila v sochu. Až ty jsi mě dokázala osvobodit z její moci. Děkuji ti.“

Potom princ uchopil dívku za ruku a pospíchal s ní dlouhými tmavými chodbami hradu. Eliščiny zlaté vlasy jim zářily na cestu jako louče. Konečně se dostali z bludiště chodeb a ocitli se na svobodě. Na nic nečekali a ruku v ruce běželi co nejdál od hradu.

Cink, cink! Ozval se najednou zvláštní zvuk a nad jejich hlavami se objevil slavík, který u kamenného hradu nabral do zobáčku kamínky a nyní je pustil na zem. Jakmile dopadly, staly se z nich drahokamy. Za ně si princ se svou zlatovlasou Eliškou postavili krásný dům.

A co se stalo s kamenným hradem? Zmizel, zůstaly jen skály. Říká se jim Kamenné Město...

2. Princezna Rosana

Princezna Rosana zalévala květiny. Zahradou protékal královský potok, který odtud pokračoval až do Pohádkového háje. U něj nejraději sedávala. Líbily se jí žluté lesklé kvítky blatouchů. Sňala klobouček z hlavy a rozpustila si vlasy. Vtom přiběhla Magdaléna. Na sobě měla několik spodniček, korzet ji tísnil, jedno páže drželo slunečník a druhé ji ovívalo vějířem z pavích per.

„Jak sem můžeš chodit?“ dupla sestřenka na sotva rozvité kvítek. Rosana kvítky bránila, ale Magdaléna se zlobila, co prý jí je do nějakého blatouchu. Blatouchy! Rostou tady všude jako plevel. Hodí se do bláta, ne do královské zahrady. Byla by nejraději, kdyby tudy potůček neprotékal, to kvůli němu je tady tolik blatouchů!

„Jen počkej, všude budou jen samé růže.“ Znovu naschvál šlápla na další blatouch a běžela si stěžovat králi.

„Měl bys Rosanu vyhnat z paláce.“

Král se zachmuřil. Vyhnat svoji krásnou dceru?

Magdaléna si stěžovala, že Rosana běhá k potoku, je urousaná a královské koberce jsou zablácené. Místo drahokamů má ve vlasech kapky rosy.

„Já chci mít, strýčku, ve vlasech jen perly. Kdo je skutečná princezna, ona, nebo já?“

Králi se udělala na čele hluboká vráska. Rosaně domlouval, aby sestřenku tolik nezlobila, má královských povinností i starostí málo? Rosana se ale bránila. Vždyť rosa na lučním kvítí je tak krásná!

Král se zamyslel. Je potřeba naplnit královskou pokladnu, která zeje prázdnotou, a jeho dcera se místo o vdavky zajímá jen o zahradu. Z čeho jinak budou pořádat královské plesy?

„Prince budou zajímat perly, a ne orosené blatouchy!“ prohlásila Magdaléna, jako by uměla číst jeho myšlenky, a načechrala si paví péra ve vlasech. Král jistě nechce Rosanu v jejích ztřeštěnostech podporovat. Ať si Rosana běží mezi ty své blatouchy.

„Vyžeň ji, králi, princeznou budu já. Najdu si bohatého ženicha a královská pokladnice se naplní.“

Uslyšela to i Rosana, ale nic neřekla.

To už bylo na krále moc. „Běžte do svých komnat,“ nařídil vladař.

Princezny se vzdálily. Když však po chvíli král nahlédl do jejich komnat,

Rosana byla pryč. Utekla se schovat se svým trápením do zahrady. Běžela kolem potůčku, až se ocitla v Pohádkovém háji. Šaty měla celé promočené od slz, jak usedavě plakala. Bůhví, co by se stalo,

kdyby nepotkala ženu s košem plným malinových listů a zeleným kloboukem z měkkého mechu na hlavě.

„Co tak naříkáš, děvenko, co se přihodilo?“ zeptala se ta paní a podala jí kapesníček. „Otři si slzičky. Víím, že jsi princezna, a také víím, že zaléváš blatouchy, kdežto Magdaléna po nich dupe. Královský potok teče do našeho Pohádkového háje. Blatouchů ubývá, přitom na ta kvítka tak rády létají včely i motýli. Jen u vašeho zámku a v našem pohádkovém lese se jim dosud daří. A to díky tobě. Jak to víím? Inu, víím i nevím, jsem přece pohádková babička Eleonora,“ řekla a pobídla princeznu, aby pospíchala zpátky na zámek. „Zde běží čas jinak než u vás, král už tě jistě hledá,“ vysvětlila pohádková paní a podala Rosaně na dlani kapičky rosy, budou se jí prý hodit. Princezna poděkovala a pospíchala zpět do zámku.

Nestačila se divit, co vše se za tu chvíli změnilo.

„Byla jste pryč dlouho, princezno,“ vítaly ji stráže u brány. „Neprší, studny v království jsou bez vody, prázdná je také královská pokladna.“

„Přijeli snad loupeživí rytíři?“ divila se Rosana.

„Nikdo takový, to Magdaléna. Nechala si ušít královskou vlečku, dlouhé šaty, plášť, podušky, střevíce... Všechno zdobené tisíci perel,“ vysvětlily jí stráže.

„Rosano,“ zvolal král, když ji spatřil, „co jsem se tě načeka. Sil už mi ubývá!“

Princezna otce objala. Napadlo ji dát králi napít kapiček rosy od pohádkové babičky. Potom běžela k potoku. Blatouchy narovnaly kvítky, v potoce přibýlo vody, studny i královská pokladnice se naplnily a král se uzdravil.

Na oslavu svého uzdravení i návratu princezny Rosany uspořádali ples. Rosana měla krásné šaty jako víla, perlily se na nich kapičky rosy od pohádkové babičky Eleonory. Každý je obdivoval, i princové, obzvlášť jeden... Věnoval princezně všechny tance.

„Co je to za nesmysl,“ prohlásila pohrdavě Magdaléna, „šaty z rosy? To mé šaty jsou samá perla!“

Mezi dvořany se mihla neznámá paní. „Nesmysl? Tak se podívej na ty své perly,“ řekla. Byla to pohádková babička.

Magdaléna nevěřila svým očím. Zatímco Rosana na sobě měla šaty plné perel, ona měla na šatech jen skvrny od bláta.

Princezna Rosana nakonec našla své štěstí a pyšné Magdaléně zbyly jen oči pro pláč.

3. O dvou kolednících

Bylo po Vánocích, den svatého Štěpána, a koledníci s košíky či malovanými chodskými džbánky se vydali od stavení k stavení. Na koledu vyšli také Jindra a Vojta. Obešli celou vesnici a Vojtovi už nadílka stačila a chtěl se vrátit. Jindrovi to ale bylo málo. Chtěl jít za další koledou, proto zamířil cestičkou k lesu.

„Vraťme se,“ žadonil Vojta. Jindřich ho ale neposlouchal. Vojta si povzdechl, dohnal kamaráda a dumal, co si uprostřed lesa počnou. Kde by se tady vzalo nějaké stavení, kam by mohli jít koledovat? Vtom v dálce zahlédli chaloupku. Když k ní došli, nestačili se divit. Věšte nevěšte, střechu měla celou zlatou!

„Tohle bude, brachu, pořádná koleda,“ zaradoval se Jindřich. Vojta se zdráhal, ale Jindřich zaklepal na dveře. V tom okamžiku se v zámku objevil klíč, celý zlatý! Otočili jím a otevřeli. Za dveřmi stála stařenka.

„Pojďte dál, panáčkové, mám pro vás koledu. Zlaťáky!“ řekla a vedla je dovnitř. Potom tiše dodala: „Poklad zlatý je dnes ryzí, ale zítra navždy zmizí.“

Vojta ani nedutal a držel se u dveří. Když se však na něj stařenka otočila, spatřil místo ní divoženku. Stačil ještě zavolat na kamaráda a vyběhl ze stavení.

Vojta utíkal, dokud mohl. Báł se, že divoženka běží za ním. Když už byl příliš unavený, zalezl do krmelce, aby si odpočinul. Usnul a probudil se až na druhý den ráno. Jindřich nikde, a tak se Vojta rozhodl pokračovat dál sám. Celý den bloudil lesem, až navečer přišel k chaloupce s doškovou střechou. Ve dveřích našel obyčejný starý klíč. Otočil jím a vešel. V chaloupce seděl dědoušek a divil se, jak se mládenec dostal až k jeho chaloupce. Nabídl mu, jestli by k němu nechtěl do služby. Vojta si řekl, že domů se může vydat později, a souhlasil.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kouzelné adventní pohádky***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.